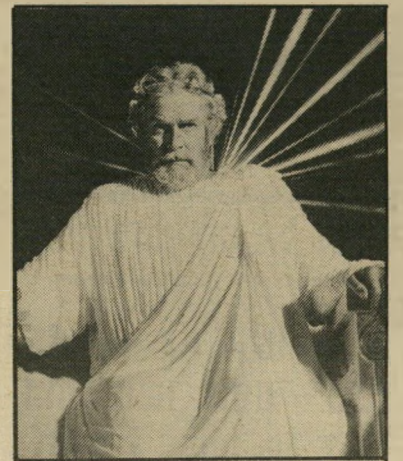

במהירות את אלומות האור המתגבשות מבין ענפי העצים, מזכירים לא מעט את שיבעת הסמוראים, ומיליוס יהיה הראשון להודות בכך.

מר עולם. כשפים וקסמים הם חלק בלתי-נמנע בסרטים כאלה, כאלה הם אינם חסרים כאן. בין אם מדובר במכשפה מפתה, ההופכת לרוח שורקנית כשהיא מוטלת אל תוך הלהבות, נחש אימתני השומר על אוצרות הוואגנרים, או רוחות רפאים הנלחמות על נשמתו של קונן. אצל מיליוס, האיש שהפעלתנות הגופנית היא בנפשו, ניסה להמעיט בכך ככל האפשר. „אנחנו רצינו להתייחס לנושא הזה כאילו מדובר באמת בפרשה היסטורית ולא דמיונית.” אומרים גם קוב וגם הבימאי, ועל כן יצרו מציאות הערי מדה בזכות עצמה ואינה מעמידה את האמינות במבחנים קשים מדי. בין היתר, כדי להבטיח את האמינות, דרש מיליוס שכוכביו יבצעו את כל הפעולות הרבים בעצמם, ללא עזרת כפילים. זה חייב את ארנולד שווארצנגר, האוסטרי שזכה אף ספור פעמים בתואר מר עולם, והחד עימו את סאנדהל ברגמן (הרקדנית הראשית בלהקה של כל הג'אז הזה) וג'רי

לורנס אוליבייה כזואוס
שחקנים מפורסמים

הארי המלון כפרסאוס
לא בדיוק כמו התיולוגיה

לופו (גדול גולשיהמים של קליפורניה, ידידו האישי של הבימאי) ללמוד טכניקות-לחימה מסוכנות ולהסתכן מדי יום ביומו, בבצוען לפני המצלמה.

צילום ריאליסטי. כבר ביום הראשון לצילומים הופל שווארצנגר מסלע גבוה על-ידי להקת כלבים טורפים, ראשו כמעט ענף באחד מקרבות המגע. כאשר גרון ענק נשבר תוך כדי התנגשות עם חרבו, בקרב אחר נדקר על-ידי אחד מיריביו (מיליוס התעקש להשתמש בחרבות אמרי תיות, כדי להבטיח תנועה אמינה של המשתמשים בהן). שלא לדבר על השעות הארוכות שבילה עירום למחצה, פעם

פרנקנשטיין

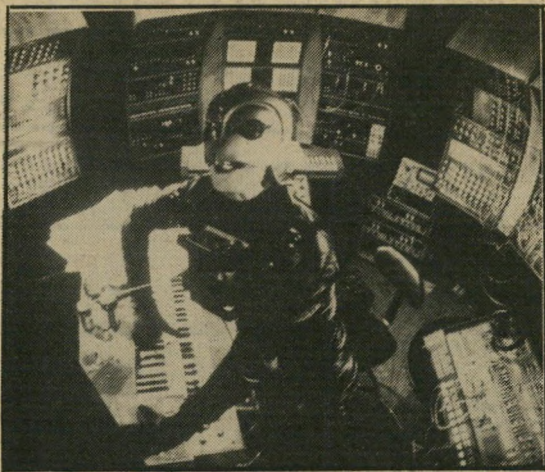
ושות'

פאנטום בגן העדן (גורדון, תל-אביב, ארצות-הברית) — סאטירה של בראיין דה-פאלמה על עולם הפופ מוצגת באיחור של שבע שנים, כאשר דברים דומים אחרים כבר חלפו על הבד, וחרבה מן החידוש והמקוריות שהיו בה באותם הימים, התבלו במקצת.

העלילה היא תערובת מוזרה של פאוסט, תמונתו של דוריאן גריי וכמובן פאנטום האופרה, עם מחוות קטנות לעבר פראנקנשטיין, היצ'קוק ועוד כל מיני סירטי-אימים שקצרה היריעה מלהזכירם. מעשה במלחין צעיר, שיצירתו נגבת על-ידי מפיק ואיל-תקליטים. המלחין נפגע אנושות והופך לדמות מיפלטית תוך כדי ניסיונו להשיב לעצמו את רכושו, מאותו רגע הוא רודף למוות את המפיק ומחבל במועדון-הלילה החדש שלו.

אלא שהמפיק מערים עליו בפעם השניה, מבטיח לו כי קנטאטת הפופ שהוא כותב תושר על-ידי בחירת ליבו, צעירה בשם פניקס, מעביר את היוצר המעוות במעמקי אימפריית המחשכים שהוא מנהל, ומרמה אותו שוב. למען האמת, העלילה עצמה אינה חשובה במיוחד, כי העיקר הוא המראה המטורף שמקנה דה-פאלמה לסצינות שלו, הפארודיות על אלילי פופ וסיגנון הופעתם, והתמכרות המוחלטת של הכל לפולחנים כמו הצלחה, נעורים, כוח ועוצמה.

חלק גדול מן הסרט נשען על כשרונותיו של המלחין זמר הזעיר פול ויליאמס, שכתב את כל המוסיקה ואף

המלחין שהפך מיפלצת באולפן ההקלטה

מבצע חלק ממנה, ובנוסף לכך מגלם גם את איל-התקליטים המרועש, סוואן.

הבעיה הגדולה של הסרט היא, שקשה לשים לחוק דבר שהוא מגוחך מלכתחילה וקשה לחדש בשטח שהוא ממילא מעל ומעבר לצורך. עם זאת, צריך לומר שיש בסרט רעיונות מבריקים כשלעצמם, וכפי שמופע הקולנוע של רוקי הפך למעין פולחן, ללא שום הקשר לאיכותו, כך יכול גם הסרט הזה למצוא לעצמו את מעריציו (כפי שזה קרה בפאריס).

ששערותיה נחשים. מבטה מקפיא את כל המתבונן בה, וכלב בעל שני ראשים שומר על משכנה, בקאליבוס שנענש על-ידי האלים והפך לקריקטורה של האל פאן, עם זנב, קרניים ורגלי תיש, בעקרי ענק בגודל-אדם ועוד מראות קוסמים מן הסוג הזה.

הארי האמלון הוא פרסאוס הגיבור, שמתמודד עם כל המיפלצות כדי לזכות באנדרומדה, ואם כל מעלליו אינם עולים

ניו מקארתי בתפקיד קאליבוס עם אנדרומדה
קאריקטורה של 19

וחש בתוככי עצמו כי אם ימתין עד סוף הסרט, יראה כיצד הטוב מנצח את הרע. **אולימפוס הוליודי.** לעומת קונן הברברי, שמתדל ככל יכולתו להפוך אגדה למציאות, הצוות שעשה את התנוגות הטיטניס דאג מראש שהאגדה תהיה אגדה, עד כדי כך שהעלילה כולה מנר-הלת במלוא מובן המילה על-ידי דאוס-אכס-מאכינה.

ולאן אין זו רק מליצה, אלא האמת לאמתה. כי הסרט אינו אלא שיחזור אגדת פרסאוס ואנדרומדה, שיחזור נוסח הוליוד, כמובן, שבו יש לאלי האולימפוס חלק נכבד. נכבד עד כדי כך, שכמה שחקנים מפורסמים מאוד התבקשו לאכלס אותו: לורנס אוליבייה הוא זאוס, קלייר בלום היא רעייתה, הרה, מאגי סמית היא תתיס ואורסולה אנדרס היא אפרודיטיסה.

עיקר מטרת הסרט היא הפגנת כישוריה האדריים של מחלקת האפקטים המיוחדים שמנהל ריי האריהאון, ומחלקה זו סיפקה, אמנם, תוך שילוב של טכניקות מכל הסוגים, החל מפיטול פשוט ועד לאני-מציה בעזרת מחשבים, את כל המיפלצות והיצורים המשונים של העולם המיתור-לוגי. כאן מוזמן הצופה לצפות בדראקון ענק בשם קראקו, השוכן בקרקעית הים ויוצא משם לעיתים מוזמנות כדי לחסל ערים קטנות, משום שהיא שייכת הנה קצת בטעות, משום שהיא שייכת למיתולוגיה של ארצות הצפון). במדונה

בתוך שלגים או מים קפואים, ופעם בשמש בוערת. שותפתו להרפתקות, סאנדהל ברגמן, נכותה בסצינת התקור טטות בבית-מרזח, נפגעה פעמים רבות ברגליה, תוך כדי הדגמת סיגנון אלגנטי ביותר, כיאה לרקדנית, של שימוש ב-חרב, ואת מאצבעות ידה נחתכה עד העצם (כמה עיתונים אף הודיעו שהיא נקטעה), תוך כדי צילום ריאליסטי.

אפשר, כמובן, להתייחס לקונן הברברי כאל משל בעל השלכות מודרניות. קונן יכול להיות מעין גילגול חדש של הארי המזוהם (עוד סרט שמיליוס השתתף בו כתיבתו), התגלמות הגבריות, ההוכחה שרק אלימות יכולה לענות על אלימות, ושניצני החרבות המתנוונות המתגלית ב-סרט, בדמות המלך אוסריק (מאכס פוץ-סידוב) חסרת-יישע כאשר היא צריכה להתמודד עם טירוף דתי, אמונות פלגות ורדיפת בצע חסרת מצפון, שדוגמות לה אפשר למצוא למכביר גם בעולם המודרני (תולסה דום נראה, ולא במיקרה, כתערובת של צ'ארלס מנסון והוכמר ג'ימי ג'ונס).

אולי, אבל אם הסרט יצליח, לא יהיה זה בגלל המסר שלו, אלא משום שהוא חוזר לספק להקהל הרחב את אותן האטרקציות שבזמנו היו הקלפים החזקים של הקולנוע: יש בו פעילות למכביר, יש בו רומנטיקה, יש בו מיפלט מן המצוקות של המציאות אל תוך עולם פשוט יותר, מובן יותר, שבו הצופה מודהה עם הגיבור, שונא את הגבל,

המלון עם ג'ודי באוקר
אנדרומדה בהוליווד

בקנה אחד עם מה שמספרת המיתולוגיה, צריך לזכור שהיוונים העתיקים לא ידעו, מה זה קולנוע, ואיך צריך לכתוב למסך הגדול.

תדרוך

חובה לראות:

תל-אביב — חמים וטעים, האדומים, ממאו עד מוצרט.

חיפה — חלק עם הרוח, חקירה לילית.

תל-אביב

*** **חמים ומעים** (סטודיו, אר-צות-הברית) — הקומדיה המזוהרת של ביילי ויילדר על שני מוסיקאים, המת-חברים לנשים בתוך תיזמורת של נערות, כדי להימלט מזעמם של הגנגסטרים. עם מרילין מונרו, טוני קרטיס וג'ק למון.